

være nødsaget til at flytte bort, fordi der ingen Forretning er, den vil rimeligvis blive ruineret. Men hvad Glæde har dog Danmark af at tvinge den nuværende Befolkning bort fra deres Fødeø? Jeg forstaar det ikke. — Men selv amerikanske Dampskibsredere ønske ikke, at St. Thomas skal blive amerikansk. Jeg har liggende foran mig en Avis fra St. Thomas, modtaget for kun et Par Dage siden, hvori der fortælles, at en amerikansk Dampskibsreder er paa Øen. Han repræsenterer et meget stort amerikansk-havaijansk Dampskibsselskab, der har en Mængde Skibe i Søen, hvoraf de mindste er paa 8,000 Tons. Med Henblik paa Panamakanalens Gennemførelse er det dette Selskabs Hensigt at benytte St. Thomas som Station, idet de foretrække denne fortrinlige Havn fremfor St. Lucia. Denne Direktør erklærede paa givne Foranledning, at hans Besøg paa Øen ikke stod i Forbindelse med Planerne om Salget. Tværtimod, han fremhævede, at han foretrak, at Øerne paa Grund af Søfartslovene bleve under Danmark. — Jeg har endvidere et privat Brev fra en meget anset Købmand paa St. Thomas, der meddeler, at dette amerikanske Dampskibsselskab har købt 4 Acres Jord for 6,000 Dollars, og udtaler endvidere, at Amerikanerne udtrykkelig erklære, at de helst selv se, at St. Thomas forblev dansk, fordi de amerikanske Søfartslove lægge saadanne Hindringer i Vejen særlig for Transporten fra Havn til Havn, naar samtidig fremmede Havne anløbes, at der ingen Forbindelse er mulig for fremmede Skibe. Denne Udtalelse fra en amerikansk Forretningsmand taler tilstrækkelig for, hvilken Ulykke der vil beredes for dansk Skibsfart og Handel.

Og nu St. Croix, Vestindiens Havel! Ingen vil selvfølgelig benægte, at Forholdene ere forfærdelige paa Grund af Sukkerkrisen, og Forholdene ere ikke blevne forbedrede, tværtimod er Stillingen nu bleven værre ved, at Sukkerkogerierne, der staa under Guvernementets Kontrol, have nedsat Betalingen for Sukkerør. Tidligere fik man for 100 Pd. Sukkerør 6 Pd., og nu faar man 5 Pd. Det er beklageligt, at man har gjort dette i et Øjeblik, hvor Prisen er under Lavmaalet, det er første Aar, det er sket, og derfor ser det meget uheldigt ud. Der har ikke været megen Grund for Sukkerkogerierne til at gøre det, fordi de faa deres Betaling, deres Pris paa Sukkeret efter Verdensmarkedet. Men givet er det, at det i høj Grad har paavirket Stemningen paa Øerne,

og gjort Stemningen mod Danmark bitter, meget bitter. Ulykken paa St. Croix er, at man udelukkende har givet sig af med Sukkerproduktionen, medens man paa de engelske Øer er gaaet over til Dyrkning af Bananer, Kakao, Kaffe og andre Produkter. Det kunde vi selvfølgelig lige saa godt have gjort. Som bekendt, er der enkelte danske Landmænd, der ere gaaede over til St. Croix, og uagtet de ere begyndte med liden eller ingen Kapital, er det gaaet dem godt. Des værre er det kun faa, der ere gaaede derover, og derfor har St. Croix savnet den danske Landmands Ævne til at skifte sin Produktion om, naar det var nødvendigt. Som Bevis paa, hvor uheldigt det er derovre, skal jeg nævne, at uagtet man har fortrinlige Græsange derovre, producerer man ikke Kød nok til at forsyne Øerne med, man forskriver det manglende fra Portorico. Men trods disse uheldige og slette Konjunkturer er der dog ikke i de sidste 20 Aar gaaet nogen Planter fallit. Jeg tillader mig endvidere at anføre, at i dette Øjeblik, med disse lave Sukkerpriser, er det umuligt for det Plantageselskab, som er stiftet her i Landet, at købe en eneste Plantage. Dette taler mere end alt andet for, at den amerikanske Regering har Ret, naar den siger, at vore vestindiske Øer have større og naturligere Hjelpekilder end Portorico. Men naar Forholdene ere saaledes, hvorfor da sælge i dette Øjeblik, nu da Brüsseler-Konferencen vil bringe højere Priser paa Sukker, og da der er startet et Plantageselskab, hvis Formaal er at opkøbe Plantager og lade dem bestyre af danske Landmænd?

Det er urigtigt, at Øerne ville faa bedre Vilkaar under Amerika, end de have under dansk Herredømme. Jeg skal ikke komme videre ind paa, hvorledes Forholdene ere. Det ærede 2det kongevalgte Medlem (Goos) har berørt en Del i saa Henseende, og jeg skal ikke trætte med at gentage det. Kun en Ting finder jeg mig foranlediget til at sige, og det er, at naar man nu taler om disse mange Millioner, vi skulle faa ind, og det forfærdelig store Underskud, vi i dette Øjeblik have, kunne vi jo lige saa godt som Amerika faa Indtægt og Udgift til at balancere, dette Underskud kunne vi komme af med. Og en Ting er sikker: hvis vi sælge Øerne, faa vi et aarligt Underskud i Pension og Ventepenge, som vil blive ca. 300,000 Kr. Hvor bliver saa den megen Glæde ved Salget af Øerne af? Var det dog ikke en langt større Ære for vor Nation, for vort